

عنوان مقاله:

هابیل غربت (تجسدگرایی) در شعر الف.بامداد

محل انتشار:

نهمین همایش ملی متن پژوهی ادبی (سال: 1400)

تعداد صفحات اصل مقاله: 17

نویسندگان:

حبیب اله عباسی - عضو هیئت علمی و استاد تمام زبان و ادبیات دانشگاه خوارزمی،

ایکا اشجعی - دانشجوی دکتری زبان و ادبیات فارسی دانشگاه آزاد واحد رودهن،

خلاصه مقاله:

احمد شاملو (الف.بامداد) به سبب اندیشه های مدرنیستی در مقایسه با سایر شاعران معاصر، از جهان شمولی اندیشگانی در اشعار و آثارش برخوردار است. تفکرات اومانیستی او باعث شده که توجه ویژه ای به تجسید و تجسدگرایی داشته باشد و اندیشه و جسم را از یکدیگر فاصله مند نماند و به این مهم در اشعارش بپردازد. انتزاعیت غربت که در اشعار او متجلی است، منتج از فرامتنیاتی است که متن اشعار او را در بر گرفته و در اکثر مواقع متأثر از وقایع و خاطرات دوران کودکی، بیماری و یادآوری تجربه حبس و زندان به سبب فعالیت های سیاسی است. با بررسی تحلیلی - توصیفی و منطبق با رویکرد تجسدگرایی، شاملو که سعی داشته تا با پیوند ذهن و تن به انتقال حس غربت خویش به مخاطب بپردازد، دریافتیم که نوع مواجهه او با مفهوم غربت در اشعارش منعکس در اندامها و تجسد مکانی بیمارستان و زندان، نیز استفاده از تجسدگرایی دینی (مسیحیت) در کارهایش است تا از این شیوه نحوه ادراک از مفهوم غربت را به تعمیمی اجتماعی و فرا اجتماعی رساند؛ زیرا که ادبیات و شعر معاصر شرق و خاورمیانه در ادراکشان از جهان برپایه انس با انتزاعیت و تفکرات متافیزیکی شکل می پذیرد و شناخت غرب از جهان بر اساس تجسدگرایی در آثارشان ظاهر می گردد .

کلمات کلیدی:

غربت، تجسدگرایی، الف.بامداد، شعر معاصر، نگاشت.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1245592>

